ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ 10ης ΜΑΪΟΥ 1984 [1]

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας

«Πληρωμή τοις μετρητοίς των εισαγωγών»

Υπόθεση 58/83

Περίληψη

1. Προσχώρηση νέων κρατών στις Κοινότητες — Ελληνική Δημοκρατία — Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — Παρεκκλίσεις — Στενή ερμηνεία
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 30 — Πράξη προσχώρησης, άρθρα 35 και 38)

2. Κράτη μέλη — Υποχρεώσεις — Παράβαση — Δικαιολογία — Δεν επιτρέπεται
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 169)

1. Το γενικό σύστημα του άρθρου 30 της συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 35 της πράξης προσχώρησης της Ελληνικής Δημοκρατίας περιλαμβάνει την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Το άρθρο 38 της πράξης προσχώρησης πρέπει να ερμηνευτεί στενά, εφόσον αποτελεί παρέκκλιση από την αρχή αυτή.

2. Τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται διοικητικές δυσχέρειες για να δικαιολογούν τη μη τήρηση των υποχρεώσεών τους.

Στην υπόθεση 58/83,

Επιτροπη των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, εκπροσωπούμενη από τον Ξενοφώντα Γιαταγάνα, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

κατά

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, εκπροσωπούμενης από το Γιάννο Κρανιδιώτη, ειδικό σύμβουλο του υπουργείου εξωτερικών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ελληνικής Δημοκρατίας στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά το άρθρο 169 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 και επόμενα της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και από τα άρθρα 35 και 38 της πράξης προσχώρησης της Ελλάδας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, T. Koopmans και Y. Galmot, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, A. O'Keeffe, G. Bosco και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Η διαφορά αφορά την ερμηνεία της έκτασης της υποχρέωσης που ανέλαβε η Ελλάδα με το άρθρο 38 της πράξης προσχώρησης στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, το οποίο προβλέπει ότι τα ποσοστά των πληρωτέων τοις μετρητοίς ποσών που ισχύουν στην Ελλάδα στις 31 Δεκεμβρίου 1980 ως προς τις εισαγωγές προελεύσεως των τότε κρατών μελών καταργούνται προοδευτικά κατά τη διάρκεια περιόδου τριών ετών από την 1η Ιανουαρίου 1981. Τα πληρωτέα τοις μετρητοίς ποσά μειώνονται σύμφωνα με τον εξής ρυθμό: 1η Ιανουαρίου 1981: 25 %, 1η Ιανουαρίου 1982: 25 %, 1η Ιανουαρίου 1983: 25 %, 1η Ιανουαρίου 1984: 25 %.

Με απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1981, ο υπουργός εμπορίου όρισε ότι ορισμένα προϊόντα, για τα οποία την 31η Δεκεμβρίου 1980 η πληρωμή τοις μετρητοίς της συνολικής τους αξίας κατά την εισαγωγή ήταν υποχρεωτική, μπορούσαν πλέον να εισάγονται ελεύθερα στην Ελλάδα. Αντίθετα, ορισμένα άλλα προϊόντα θα εξακολουθούσαν να υπόκεινται στο σύστημα της υποχρεωτικής πληρωμής τοις μετρητοίς της συνολικής τους αξίας.

Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι το μέτρο αυτό δεν ήταν σύμφωνο με τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από το άρθρο 38 της πράξης προσχώρησης, αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 169 ΕΟΚ, με έγγραφη όχληση της 24ης Μαρτίου 1982. Το έγγραφο αυτό ακολούθησε αιτιολογημένη γνώμη της 25ης Οκτωβρίου 1982 και τέλος προσφυγή με χρονολογία 24 Μαρτίου 1983, που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Απριλίου 1983. Η ελληνική κυβέρνηση απάντησε με υπόμνημα αντικρούσεως με χρονολογία 16 Ιουνίου 1983 και η Επιτροπή παραιτήθηκε από το δικαίωμα καταθέσεως απαντητικού υπομνήματος.

Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αποφανθεί ότι, υποβάλλοντας την εισαγωγή από τα άλλα κράτη μέλη ορισμένων προϊόντων σε υποχρέωση πληρωμής τοις μετρητοίς της συνολικής αξίας τους, η Ελληνική Δημοκρατία παραβιάζει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 30 και επόμενα της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και από τα άρθρα 35 και 38 της πράξης προσχώρησης,

2) να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης.

Η *Ελληνική Δημοκρατία* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή της Επιτροπής,

2) να καταδικάσει την Επιτροπή στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Κατά την *Επιτροπή*, οι ελληνικές αρχές ισχυρίστηκαν ότι έχουν συμμορφωθεί με τους όρους του άρθρου 38 της πράξης προσχώρησης μεταφέροντας στον πίνακα των προϊόντων που μπορούν να εισαχθούν χωρίς υποχρεωτική πληρωμή τοις μετρητοίς ορισμένα προϊόντα που υπολόγισαν ότι αντιστοιχούν στο 25 % του όγκου των εισαγωγών.

Κατά την Επιτροπή, η άποψη αυτή δεν είναι σύμφωνη με τις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του κειμένου του άρθρου 38, οι οποίες δεν παρουσιάζουν αποκλίσεις και η έννοια των οποίων είναι σαφής. Ο περιορισμός των εισαγωγών ο οποίος οφείλεται στην πληρωμή τοις μετρητοίς έπρεπε να καταργηθεί προοδευτικά με τέσσερις ετήσιες μειώσεις ποσοστού ίσου προς 25 %. Ο μόνος ασφαλής τρόπος προκειμένου να επιτευχθεί το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα είναι η δυνατότητα να επωφεληθούν από τις μειώσεις αυτές όλες ανεξαίρετα οι εισαγωγές, κάθε δηλαδή εμπορική συναλλαγή εισαγωγής προϊόντων. Υπέρ του αβίαστου αυτού συμπεράσματος συνηγορεί και η πρακτική αδυναμία των ελληνικών αρχών να καθορίσουν τι αντιστοιχεί σε 25 % της μειώσεως των πληρωμών τοις μετρητοίς, αφού δεν φαίνεται δυνατόν να προσδιοριστεί εκ των προτέρων ο όγκος των συνολικών εισαγωγών.

Η ερμηνεία που δίνουν οι ελληνικές αρχές, η οποία τους δίνει τη δυνατότητα να θέτουν εμπόδια στις εισαγωγές ορισμένων προϊόντων, έχει ως αποτέλεσμα τον επιλεκτικό περιορισμό των εισαγωγών στους τομείς εκείνους που η Ελλάδα κρίνει ότι έχουν ανάγκη ιδιαίτερης προστασίας. Πρό-

κειται επίσης και για πολιτική άνισης μεταχείρισης των εισαγωγέων. Κατά συνέπεια, πρόκειται για μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος με ποσοστικούς περιορισμούς κατά την εισαγωγή, που είναι αντίθετα με τα άρθρα 30 και επόμενα της συνθήκης ΕΟΚ.

Το άρθρο 35 της πράξης προσχώρησης είχε προβλέψει την άμεση κατάργηση των μέτρων αυτών από την 1η Ιανουαρίου 1981 και το άρθρο 38 εισάγει τριετή μεταβατική περίοδο για τα μέτρα που αναφέρει.

Η πολιτική της Ελλάδας παραβαίνει το άρθρο 38 και αντίκειται στο σκοπό του, δηλαδή στην προοδευτική, προκειμένου να αποφευχθούν σοβαρές διαταραχές, εξάλειψη των περιοριστικών μέτρων που προβλέπει. Η πολιτική αυτή έχει ως αποτέλεσμα ότι στο τέλος της μεταβατικής περιόδου θα εξακολουθούν να ισχύουν για τα πιο ευαίσθητα από τα εισαγόμενα προϊόντα οι εν λόγω περιορισμοί, οι οποίοι θα πρέπει να καταργηθούν ολοκληρωτικά λίγους μήνες αργότερα.

Η *ελληνική κυβέρνηση* θεωρεί ότι πρέπει να εξεταστούν οι οικονομικοί σκοποί του άρθρου 38, οι οποίοι δεν είναι δυνατόν να είναι άλλοι από την εξασφάλιση της ομαλής προσαρμογής του ελληνικού εισαγωγικού καθεστώτος στο σύνολό του. Η ερμηνεία που δίνει στο άρθρο αυτό η ελληνική κυβέρνηση είναι θεμιτή λόγω της αφηρημένης διατύπωσης του άρθρου 38. Το άρθρο αυτό αφήνει ακαθόριστο αν η μείωση κατά 25 % των πληρωτέων τοις μετρητοίς ποσών αφορά κάθε συγκεκριμένη συναλλαγή ή το σύνολο των συναλλαγών. Έτσι η έκτη Σύνοδος των υπουργών είχε αποφασίσει ότι η σταδιακή μείωση θα υλοποιούνταν υπό την επιφύλαξη συμφωνίας ως προς τις τεχνικές λεπτομέρειες εφαρμογής σύμφωνα με τις οποίες θα επερχόταν η εξάλειψη. Η βούληση του νομοθέτη φωτίζεται από τα πρακτικά των συνόδων. Το σημείο στο οποίο διαφωνούν οι διάδικοι αφορά αποκλειστικά και μόνο τις τεχνικές λεπτομέρειες εφαρμογής. Η Επιτροπή δεν μπορούσε να προσφύγει στο Δικαστήριο παρά μόνο μετά το πέρας της μεταβατικής περιόδου, για να ερευνηθεί αν έχει πραγματοποιηθεί η πλήρης και ολοκληρωτική κατάργηση.

Οι ελληνικές αρχές επικαλούνται δυσκολίες τεχνικής φύσης. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμόρφωση με τους κοινοτικούς κανόνες. Οι ελληνικές αρχές προσπαθούν να αντλήσουν επιχειρήματα από τα πρακτικά των διαπραγματεύσεων για την ένταξη. Πέρα από το ότι η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν είναι δυνατόν από την αναδρομή σε πρακτικά υπουργικής συνόδου διαπραγματεύσεων να αντληθεί επιχείρημα για την εξαίρεση από την εφαρμογή συγκεκριμένης διάταξης του κοινοτικού δικαίου, παρατηρεί ότι οι τεχνικές λεπτομέρειες για τις οποίες γίνεται λόγος υλοποιήθηκαν με την πρόβλεψη των τεσσάρων διαδοχικών μειώσεων κατά 25 % που προβλέπονται στο άρθρο 38.

Η υλοποίηση της υποχρέωσης από την Ελλάδα έγινε με τη μετάταξη στον πίνακα των προϊόντων για τα οποία επιτρέπεται η μετά την εισαγωγή πληρωμή ενός συνόλου προϊόντων που περιλαμβάνει μηχανήματα, πρώτες ύλες, ημιέτοιμα προϊόντα κλπ., ο όγκος των οποίων είναι δυνατόν να προσδιοριστεί εκ των προτέρων, ώστε να εξασφαλίζεται η μείωση κατά 25 % του συνόλου των πληρωμών τοις μετρητοίς. Η ελληνική κυβέρνηση επισυνάπτει ενδεικτικά στο υπόμνημά της πίνακα προϊόντων για τα οποία επιτρέπεται η αγορά επί πιστώσει, ο οποίος αποδεικνύει, κατ' αυτή, τη σταθερότητα των εισαγωγών αυτών σε αντίθεση με τα είδη εκείνα που δεν υπάγονται στον πίνακα αυτό, τα οποία παρουσιάζουν μεγάλες διακυμάνσεις.

Η ερμηνεία που δίνουν οι ελληνικές αρχές δεν αποτελεί εμπόδιο στην εισαγωγή ορισμένων προϊόντων και απελευθέρωση άλλων, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν πρόκειται για απελευθέρωση αλλά για διαφορετικό τρόπο πληρωμής. Αυτό είναι άσχετο με το αν ένα είδος εισάγεται ελεύθερα ή υπόκειται σε καθεστώς ποσόστωσης. Δεν υπάρχει διάκριση στη μεταχείριση των εισαγωγέων, δεδομένου ότι οι οίκοι του εξωτερικού χορηγούν πίστωση μόνο για είδη όπως μηχανήματα, πρώτες ύλες, κλπ., δηλαδή είδη για τα οποία οι ελληνικές αρχές έχουν ήδη επιτρέψει την αγορά επί πιστώσει. Ακόμη και αν γινόταν δεκτή η ερμηνεία της Επιτροπής, η ερμηνεία αυτή δεν θα δημιουργούσε στην πράξη κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα, αφού για ορισμένες εισαγωγές δεν θα ήταν δυνατό να επιτευχθούν πιστώσεις από τους οίκους του εξωτερικού.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 11ης Ιανουαρίου 1984 αγόρευσαν ο κ. Ξ. Γιαταγάνας εκ μέρους της Επιτροπής, ο κ. Στεφάνου ως εκπρόσωπος και η κ. Πανταζή ως εμπειρογνώμων της ελληνικής κυβέρνησης.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στις 4 Απριλίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Μαρτίου 1983, η Επιτροπή άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της συνθήκης, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, υποβάλλοντας την από τα άλλα κράτη μέλη εισαγωγή ορισμένων προϊόντων σε υποχρέωση πληρωμής τοις μετρητοίς της συνολικής αξίας τους, παραβιάζει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 30 και επόμενα της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και από τα άρθρα 35 και 38 της πράξης προσχώρησης.

2 Η πράξη προσχώρησης προβλέπει στο άρθρο 38 ότι τα πληρωτέα τοις μετρητοίς ποσά, όσον αφορά τις εισαγωγές από τα άλλα κράτη μέλη, μειώνονται σύμφωνα με τον εξής ρυθμό: 1η Ιανουαρίου 1981: 25 %, 1η Ιανουαρίου 1982: 25 %, 1η Ιανουαρίου 1983: 25 %, 1η Ιανουαρίου 1984: 25 %.

3 Με απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1981, ο έλληνας υπουργός εμπορίου όρισε ότι ορισμένα προϊόντα, για τα οποία την 31η Δεκεμβρίου 1980 η πληρωμή τοις μετρητοίς της συνολικής τους αξίας ήταν υποχρεωτική κατά την εισαγωγή, μπορούσαν πλέον να εισάγονται στην Ελλάδα χωρίς να πληρούται η προϋπόθεση αυτή. Αντίθετα, ορισμένα άλλα προϊόντα θα εξακολουθούσαν να υπόκεινται

στο σύστημα της υποχρεωτικής πληρωμής τοις μετρητοίς της συνολικής τους αξίας.

4 Η Επιτροπή θεωρεί ότι με την απόφαση αυτή η Ελληνική Δημοκρατία δεν εκτέλεσε ορθά τις υποχρεώσεις της. Αντί να ελευθερώσει τελείως ορισμένο αριθμό προϊόντων, η Ελληνική Δημοκρατία έπρεπε να μειώσει κατά 25 % τα πληρωτέα τοις μετρητοίς ποσά για όλα τα προϊόντα που αφορά το άρθρο 38.

5 Η Ελληνική Δημοκρατία αμφισβητεί την ερμηνεία αυτή. Θεωρεί ότι η διατύπωση του άρθρου 38 είναι αφηρημένη και ότι δεν ρυθμίζει το ζήτημα αν η μείωση κατά 25 % των πληρωτέων τοις μετρητοίς ποσών αφορά κάθε συγκεκριμένη συναλλαγή.

6 Η Ελληνική Δημοκρατία θεωρεί ότι εκτέλεσε την υποχρέωσή της μετατάσσοντας στον πίνακα των προϊόντων για τα οποία επιτρεπόταν η μετά την εισαγωγή τους πληρωμή ένα σύνολο προϊόντων, ο όγκος των οποίων μπορούσε να προσδιοριστεί εκ των προτέρων και τα οποία αντιπροσώπευαν το 25 % των πληρωτέων τοις μετρητοίς ποσών.

7 Για να στηρίξει την ερμηνεία της, η ελληνική κυβέρνηση αναφέρεται στις προπαρασκευαστικές εργασίες της πράξης προσχώρησης. Σύμφωνα με τα πορίσματα της έκτης υπουργικής Συνόδου, η προοδευτική εξάλειψη του συστήματος των πληρωμών τοις μετρητοίς έπρεπε να πραγματοποιηθεί στα τρία έτη που ακολούθησαν την προσχώρηση, υπό την επιφύλαξη συμφωνίας ως προς τις τεχνικές λεπτομέρειες σχετικά με την εφαρμογή. Σε περίπτωση ελλείψεως σχετικής συμφωνίας, η ελληνική κυβέρνηση θα ήταν ελεύθερη να θεσπίσει τις τεχνικές λεπτομέρειες εφαρμογής που θ' ανταποκρίνονταν καλύτερα στα συμφέροντά της.

8 Η ελληνική κυβέρνηση θεωρεί εξάλλου ότι η εν λόγω διάταξη θεσπίστηκε υπέρ αυτής και ότι επομένως διαθέτει κάποια ελευθερία ως προς την ερμηνεία της. Η πράξη προσχώρησης δεν είχε ως αντικείμενο την αποδοχή της ερμηνείας που προτείνει η Επιτροπή. Ενόψει του πολυπλόκου της διαδικασίας στην πράξη και των διοικητικών δυσχερειών που θα δημιουργούνταν αν γινόταν δεκτή η ερμηνεία που προτείνει η Επιτροπή, πρέπει να υιοθετηθεί η ερμηνεία που προτείνει η ελληνική κυβέρνηση.

9 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Το γενικό σύστημα του άρθρου 30 της συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 35 της πράξης προσχώρησης περιλαμβάνει την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Το άρθρο 38 πρέπει να ερμηνευτεί στενά, εφόσον αποτελεί παρέκκλιση από την αρχή αυτή. Ο σκοπός του άρθρου 38 είναι η προοδευτική κατάργηση ενός μηχανισμού προστασίας της εθνικής βιομηχανίας, ώστε να μπορέσει να επωφεληθεί από τη μεταβατική περίοδο και να προσαρμοστεί στον αυξημένο ανταγωνισμό τον οποίο συνεπάγεται το άνοιγμα των συνόρων. Η μέθοδος που χρησιμοποίησε η ελληνική κυβέρνηση δεν επιτρέπει την επίτευξη του σκοπού αυτού, αφού προβλέπει, ανάλογα με τα σκοπούμενα προϊόντα, είτε την πλήρη διατήρηση είτε την άμεση κατάργηση αυτού του μηχανισμού προστασίας, χωρίς βαθμιαία μετάβαση από τη μία κατάσταση στην άλλη. Εξάλλου, δεν πρέπει να υποτιμηθεί ο κίνδυνος αυθαιρεσιών που είναι συμφυής με τη μέθοδο αυτή.

10 Οι προπαρασκευαστικές εργασίες δεν αντίκεινται καθόλου προς την ερμηνεία αυτή, δεδομένου ότι οι τεχνικές λεπτομέρειες για τη βαθμιαία κατάργηση του συστήματος πληρωμής τοις μετρητοίς, λεπτομέρειες ως προς τις οποίες έπρεπε να επέλθει συμφωνία, καθορίστηκαν από το ίδιο το άρθρο 38, το οποίο προβλέπει τέσσερις διαδοχικές μειώσεις κατά 25 %.

11 Ούτε η ύπαρξη απλώς δυσχερειών διοικητικής φύσης μπορεί να οδηγήσει στην αποδοχή της ερμηνείας που υποστηρίζει η ελληνική κυβέρνηση. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται διοικητικές δυσχέρειες για να δικαιολογούν τη μη τήρηση των υποχρεώσεών τους.

12 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή απέδειξε την παράβαση που επικαλέστηκε και η προσφυγή της πρέπει να γίνει δεκτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

13 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

14 Επειδή η Ελληνική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Η Ελληνική Δημοκρατία, εξακολουθώντας κατά το έτος 1981 να υποβάλει την εισαγωγή ορισμένων προϊόντων προελεύσεως άλλων κρατών μελών σε υποχρέωση πληρωμής τοις μετρητοίς της συνολικής αξίας τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 38 της πράξης προσχώρησης.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Mackenzie Stuart Koopmans Galmot

Pescatore O'Keeffe Bosco Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Μαΐου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart